

selvfølgelig Nød mange Steder rundt omkring, der er Steder, hvor der mangler Mad, og Steder, hvor der mangler Varme eller kommer til at mangle det. Der er Steder, hvor der er kæmpet haardt for at komme igennem. Selvfølgelig kan Husførelsen lægges noget om, og Forholdene har tvunget de fleste til at lægge den noget om, men der er ogsaa Grænser for, hvad der kan naas i saa Henseende. Denne Grænse er naaet desto hurtigere, jo længere man er nede i Indtægter, og der kan jo om kort Tid komme en hel anden Tilstand end den, der er i Øjeblikket, derved, at der kommer vanskeligere Forhold. Brændselet er jo overordentlig dyrt, og kommer der tidlig Frost, saa at mange Arbejder maa standse, vil Nøden sikkert melde sig, og da maa man gøre Regning paa, at Hjælpen kan ydes. Men jeg tror ikke, at den Hjælp, der tilsigtes, eller som er ønskelig, vil naas gennem det foreliggende Lovforslag.

I § 1 tilsiges der Kommunerne 4 Kr. pr. Indbygger af Statskassen til Foranstaltninger vedrørende Befolkningens Forsyning med de første Livsfornødenheder af Levnedsmidler og Brændsel eller til Opnaaelse af andre hermed beslægtede Formaal. Den højtærede Indenrigsminister sagde ved Forlæggelsen, at Lovforslaget ikke anviser bestemte Forholdsregler, og det anbefaler ikke at gaa til Oprettelse af kommunale Udsalg. Det vilde, tilføjer Ministeren, ikke være rigtigt, at Staten anviser en Vej, der vilde knuge den lille Handelsmand endnu haardere til Jorden, end han allerede er knuget. — Ja, men en Lov har ikke noget at gøre med at anvise eller rettere anbefale. Ministeren kan ikke nægte, at dersom en Kommune skulde falde paa at gaa den Vej, som Ministeren ikke vil anbefale, bliver han nødt til af Statskassen at anvise den vedkommende Kommune de 4 Kr. pr. Indbygger; ja Ministeren kan endog komme i den Situation i Henhold til § 4 at komme til at paabyde en Kommune det, som han ikke vil anbefale nogen Kommune at gøre. Lovforslaget nævner „Foranstaltninger“, men intet om, hvori disse skal bestaa. Det er kommet frem i Pressen, og det er ogsaa blevet nævnt her i Dag som mulige Foranstaltninger, at man kan gaa til almindelig Nedsættelse af Priser paa visse Varer, som er Livsfornødenheder for Befolkningen. Men har man egentlig tænkt sig, hvad det kommer til at dreje sig om? En Nedsættelse f. Eks. af 10 Øre pr. Pund Flæsk vil for Københavns Kommune betyde en aarlig Udgift af 4 Mill. Kr., og hvis man vilde

gaa til at nedsætte Rugbrødsprisen til den gamle Pris — jeg tror, det var 58 Øre — kommer dette ligeledes til at andrage henimod 4 Mill. Kr. 4 Mill. Kr. er ikke meget, hvis man har et Utal af Millioner at tage af, men det har jeg dog endnu ikke hørt noget om, at man har. Eller hvis man skulde skride til ved saadanne Pengetilskud at bringe Priserne paa f. Eks. Mel, Fedt, Margarine længere ned, tror jeg, man meget let vilde komme til at staa overfor store Overraskelser, naar Regnskabet skulde gøres op. Og hvad faar nu Københavns Kommune? — Jeg tager den, ikke fordi jeg selv er knyttet til Københavns Kommune, men fordi man her har med saa nemme Tal at gøre. — Den faar gennem den foreslaaede forøgede Formueskat omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., gennem de fraflyttede en anden halv Million, og endelig faar den 4 Kr. pr. Indbygger fra Staten, hvilket bliver 2 Mill. Kr., altsaa i alt 3 Mill. Kr. Dette er ikke en Gang tilstrækkeligt til at nedsætte Prisen paa Flæsk med 10 Øre pr. Pund. De manglende Millioner til de mange andre Foranstaltninger, der skal træffes, hvis, vel at mærke, det hele skal batte, kan Kommunen saa skaffe sig, efter hvad der her er foreslaaet, paa den Maade, den selv har Lyst til.

I § 4 gør man i Virkeligheden det hele til en Tvangssindretning. Ordet „folkeligt Styre“, „Kommunestyre“, er jo Trylleord, hvis Virkning Ministeren ganske sikkert har tænkt paa at benytte; det er Selvstyret, der skal bringes i Anvendelse. Saafremt en Kommune — staar der i § 1 — „vedtager . . . at træffe Foranstaltninger vedrørende Befolkningens Forsyning“ o. s. v., o. s. v., men i § 4 staar der, at saafremt en Kommune agter at iværksætte saadanne Foranstaltninger og finder det formaalstjenligt, at flere tilstødende Kommuner gør det samme, kan denne Kommune ved Hjælp af Indenrigsministeren fremtvinge, at disse andre Kommuner skal gøre det. Se, det er Selvstyret, der batter noget, at den første Kommune ikke alene kan styre sine egne Sager, men ogsaa faar Lov til at styre Sagerne i andre Kommuner! Men det er egentlig ikke den Slags Selvstyret, man har tænkt paa. At man kan komme ind i noget saa meningsløst, som dette i Virkeligheden er, ligger netop i, at det er Statsopgaver, det drejer sig om, og Ministeren ønsker nu paa Statens Vegne at skyde disse Opgaver fra sig.

I § 2 paabydes en tvungen kommunal Bepispning af Børn af uformuende Forældre, Børn — staar der — „som er ud-